

LÁNYOK, DUDASÍPPAL

Azon a napon, mint még soha, vártam a delet.

Vártam, mint az első virágot, mint a szőlőfürtöt vagy a pogácsát tartós éhség után, vártam, mint a láthatatlan fa koronájában érő gyümölcsöt, melynek minden pillanatban le kell pottyannia.

Mert hosszadalmas esős idő járta: a felhők hetekig nem szálltak le az ágaskodó, szélre nyerítő hegyekről, a víz csörtetve rohant le a völgybe, köveket görgetett, a folyó meg teleítta magát, s akár az örült nekirontott a rétnak, szántóföldeknek, amelyek pedig száz évvel ezelőtt, a legnagyobb áradás idején sem voltak terített asztalok.

A víz felszínén főzni való tökök, szénaboglyák, gabonakeresztek úsztak, kerítések, tyúkketrecek, döglött disznók, juhok és minden, ami csak nem kapaszkodott meg szilárdan a földbe, vagy amit nem érkezték idejében a dombokra menteni a völgyből; vitt, sodort magával a felbőszült víz mindent délre, a kék messzeségbe.

Csak mi álltunk a fennsíkon, s báván néztük a mérhetetlen pusztulást, a vízfolyást, és sírtunk, mert azt hittük, sohasem fogunk többé harmatos pipacsban gyönyörködni, nyájunk legalább tíz évig elkerüli majd ezt a fűvet, ahol az ég iszamos vére tajtékzik, és sohasem fogjuk többé meglepni a fürdőző lányokat a fűzfák mögül, mivel ezek is csak itt-ott merednek ki a széles és sárga áradásból.

És akkor mégis elmúlt minden, ahogy jött is, a nap kiszabadította a hegyeket, lelegelte a felhőket, felhőrbölte a zavaros vizet, s megáldotta áttetsző kezünket. A záporpatakok mind halkabban szóltak a lassan-lassan magához térő folyóhoz, mely medrébe vonulva rothadó farönköket, páló, puffadó szénaboglyokat és gabonakereszteket meg térdig érő iszapot hagyott emlékebe, míg nem végre felragyogott az a nap is, amikor, mint eddig még soha, vártam a delet, mert én és a folyó menti dombokon nyáját őrző többi juhász észrevettük, hogy az ezüst párával belengett gyümölcsösökből és a ligetekből, szőlősökből lányok érkeznek a folyóra, s dudásípjaikon szokásos jeleket küldözgetnek egymásnak.

Amikor elérkezett a perzselő dél, mi sebtében karámba zártuk a nyáját, és sárga sárcsizmával a lábunkon futva futottunk a folyókanyarba; útközben szénarakások, ágak, lerágott fűvény és fűzfabokrok mögé rejtőzködve. A bozótokban, amelyeken átvágtunk, rovarhad és bűz szállt fel, de izületeinkben és görcsös ugrásainkban tűz lobogott, s a nyiszlett és bozontos fűzek fölött a kisírt szemű ég is fényárban ragyogott.

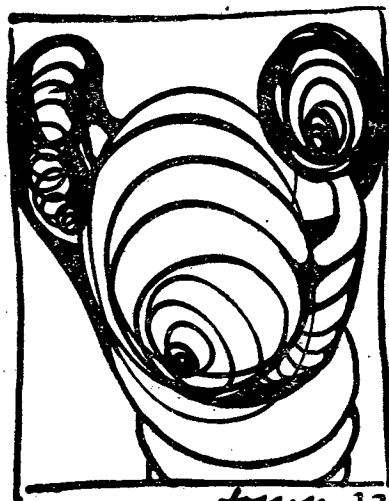
Már szépen hallottuk a víz csobogását és fröcskölését, a vihogást és a visítást, s a kendők és a blúzok gallyakra teregetett villogó

darabjait is megpillantottuk, melyeket sem a szél, sem a víz nem érintett, s amelyeket, mint valami ereklyéket, a mi hosszú ujjaink is úgy hagytak. Még csak tíz lépésre volt szükségünk, tíz mozdulatra a ragyogásban, és a sűrűségben, hogy csodálatos kilátás táruljon elénk, lány-cseresznyékkal és lány-pipacsokkal, a nap, a víz és a levegő lenge illatába öltözött lányokkal, de ezt az utolsó tíz mozdulatot senki sem tette meg közülünk.

Fölborzolt hajjal, kiguvadt szemmel guggoltunk az iszapban, egyszerre süketen és vakon mindarra, amit a sípszó és a csillogó fény jelentett: Itt, előttünk a fűzes iszamos ölelésében egy sáros, félmeztelen, fölfúvódott és egyre növekvő, vízbe fúlt lány teste feküdt.

Rémülten összevillant a szemünk és hátrálni kezdtünk, előbb lassan, aztán mind gyorsabban, fejvesztettebben, s úgy elmenekültünk, mintha csak a legszörnyűbb bünt követtük volna el. Futottunk árkon-bokron át, kezünket, nyakunkat, arcunkat, vesszők csapkodták s tépték az ingünket, nadrágunkat, a fejünk felett meg madarak röpködtek és a szívünk úgy vert, kongott, akár a vezérürü nyakán a kolomp a nyájban, amely már rég kiszökött a félredőlt karámból és szanaszét futott a réten, mint vihar előtt . . .

Szűcs Imre fordítása

forras 73.